

Nagyböjt II. vasárnapja – 2014. március 16. – A év

Egy ember halála után a Mennyország kapujába került. Egy angyal fogadta, s mindjárt az üdvözlés után egy furcsa kéréssel állt elő. „Most pedig mutasd meg nekem a sebeidet!” „Hogyan? A sebeimet? Hiszen én egész földi életemben nagyon vigyáztam magamra. Nekem nincsenek sebeim.” – értetlenkedett az ember. „ Akkor nem lesz könnyű bejutnod ide!” – folytatta az angyal. „Egész életemben semmiről sem gondoltad azt, hogy érdemes lenne harcolnod, megküzdened érte?”

Ha a lehető legtöbbet akarunk megtudni egy emberről, ha igazán komolyan meg akarjuk ismerni őt, akkor a legelső és legfontosabb kérdés, amit fel kell tennünk vele kapcsolatban az az, hogy miért képes komoly áldozatokat hozni? Miért képes megküzdni, akár még súlyos szenvedéseket is vállalva? Igen, ez árul el legtöbbet egy emberről, a szíve mélyén élő értékrendről. Olyan ember biztosan nincs, aki kikerülhetne minden szenvedést, kivédhetne minden bajt, minden sebesülést. Mindenki hoz áldozatokat. Azonban nem mindegy, hogy ezekbe csak belesodródik, az utolsó pillanatig kapálózva ellene, vagy tudatosan, önként vállalja. Az pedig főleg nem mindegy, hogy miért, kiért képes szabadon felvállalni az ember élete küzdelmeit, fájdalmain!

A szenvedés leginkább akkor embertelen, ha nem látjuk az értelmét, a célját, és ha úgy érezzük, nincs belőle kiút. Az ilyen szenvedés azonban valójában csak a hitetlen ember osztályrésze lehet. A valóban hívő ember egyik leggyakoribb megkülönböztető jele éppen az, hogy olyan esetben is felvállal áldozatokat, önmegtágadásokat, amikor pedig elkerülhetné őket. Nem azért, mert mazochista, valami beteges önkínzás a mániája, hanem mert a szenvedések mögött, sőt éppen azok következményeképpen olyan célt lát meg, aminek az elérésére vágyat érez. Valami szépet, értékeset, valami boldogítót. A keresztény ember – minden igazán Istenhívő ember – ígéretnek vonzásában él. A hitnek éppen ez a lényege: várni valamit, ami igazán fontos nekünk, ami az életünk célja, értelme, de nem üres ábrándokat kergetve, hanem bízva abban, Aki az ígéreteket tette. Persze nyilván igaz, hogy minden embernek vannak álmái, vágyai, annak is, aki elutasítja Istent. Azonban az ő vágyaik tárgya óhatatlanul kisebb, alacsonyabb rendű, mert nem mutat túl a földi léten, legkésőbb a halálban elveszik. Talán ezért is van az, hogy a hívő komolyabb szenvedéseket, áldozatokat is fel tud, fel mer vállalni: mélyebb és teljesebb az a boldogság, amit maga elé tűz célként!

Sokan „hit”-nek neveznek ma minden pusztán emberi célkitűzést, vágyakozást, ami hosszabb-rövidebb ideig motiválhat egy-egy embert. Azt halljuk újra és újra, hogy ez az a „hit”, ami nélkül nem lehet élni, ami mindenkinek, vagy legalábbis a többségnek „van”. Természetesen van ebben igazság, és valóban megbecsülést érdemel minden igaz emberi cél, minden nemes küzdelem, ami előbbre viszi egy személy vagy egy-egy közösség életét. A valódi hittel összetéveszteni azonban mégsem helyes. Az ugyanis nem az ember saját álmodozására, vágyakozására épül, hanem ígéretre: még hozzá Isten ígéreteire. Azokra az ígéretre, amelyek túlnyúlnak a halálon, örök és tökéletes boldogságot tárnak elénk. Másrészt a hívő ember azt is tudja, hogy Isten, Aki az ígéretet tette, jót is áll annak beteljesítéséért. Segíti gyermekeit, nem hagyja őket magukra küzdelmeikben. Ezért van az, hogy az őszinte hit ott is képes kitartást adni az embernek, ahol emberileg már nem sok remény látszik, ahol az emberi erőlködések elérik határaikat. A hívő ember tisztában van azzal is, hogy Isten ígéretei nagyjából nem erre a világra vonatkoznak, nem ebben az életben teljesülnek be maradéktalanul. Ezért fogadja el könnyebb szívvel a kudarcokat, veszteségeket.

Ábrahám rendkívüli Istenbe vetett bizalomról tanúskodik, amikor elhagyja biztonságos otthonát, szülőföldjét, kényelmét, megszokott életét azért, hogy olyan ígéretre építve kezdjen új életet, amelyek emberileg nézve képtelennek tűnnek. Ábrahám és Sára már idős

emberek: józan ésszel gondolkodva nem sok reményük lehet arra, hogy gyermekük szülessen. Mégis hisznek abban, hogy ez meg fog történni. A földet, ahová Isten vezérli őket, erős városok népesítik be. Ugyan hogyan lehetne majd ennek a nomád pásztorokból álló kis csapatnak a tulajdona? Ábrahám mégis hiszi, hogy utódai fogják birtokolni ezt az országot, az Ígéret Földjét. Ábrahám nem éri meg, hogy az Úr minden ígérete beteljesüljön, de az, amit földi életében kapott Istentől, már önmagában meghaladta mindazt, amire emberileg vágyakozhatott: fiúgyermeke született, sikerült megkapaszkodnia és meggazdagodnia azon a földön, ahová kivonult. Érdemes volt végigszenvednie mindazt, amin át kellett mennie korábban.

Szent Pál apostol arra buzdítja legkedvesebb tanítványát, Timóteust, hogy vállalja vele együtt a szenvedéseket. Nem ok és cél nélkül, hanem az evangéliumért, vagyis Jézus örömhírének terjedéséért. A szenvedés célja itt is az öröm: sokak öröme, amely az igaz hit megismeréséből, a végtelenül szerető, megbocsátó Isten elfogadásából származik.

Az evangéliumban pedig Jézus színeváltozásának eseményét hallhattuk, amely az Isten Országának szépségét, ragyogását tárja fel a kiválasztott apostolok előtt. Nem véletlen, hogy nem is akarnak lejönni a hegyről, hogy vonzódást éreznek arra, hogy ott maradjanak ebben a csodálatos világban. A színeváltozás eseménye azonban egyenlőre csak betekintést jelent az örök jövőbe: rövid, de meghatározó bepillantást abba, ami mindannyiukra vár. Azért volt szükség erre a villanásnyi élményre, hogy el tudják majd fogadni a kereszttel járó gyalázatát, a szenvedést, és majdan saját vértanúhalálukat is abban a tudatban, hogy győzelem és örök boldogság vár rájuk az áldozat után.

Érdemes elgondolkodni a mai szentírási üzenet kapcsán azon, hogy én mi mindenért vagyok kész áldozatot hozni? Mik azok az értékek – vannak-e egyáltalán ilyenek – amelyekért komoly kínládásokat is képes vagyok kiállni? És főleg: tudok-e hinni abban, amit Isten ígér nekem, meglátom-e benne boldogságomat, vagy inkább kicsinyes és gyorsan múló emberi értékek motiválnak elsősorban?